

ниты тѣ герои : Одиссей , Діомидъ , двама та Аяксы , и Идоменей ; сички тѣ искахъ да излѣзатъ на опасныя бой. „Нека жребій тѣ рѣши , кой да са біе , рекълъ Несторъ : и Гърцы тѣ ще му са радватъ !“ Свкій самъ си си начерталъ жребія и ги хвърлили въ шлема на Агамемнона . Народъ тѣ са молялъ . Несторъ потърсилъ шлема и паднълъ жребія на Аякса , сына Теламонова . Радостно хвърлилъ герой тѣ своя жребій предъ крака та си и извикалъ : „Пріятели ! той ѣ моя жребій ; сърце то ми са радва , зашто то са надѣж да побѣдѣхъ Гектора.“

Бърже Аякъ си облѣкалъ грамадно то тѣло въ ризници мѣдны , — и кога то са изетѣпилъ напредъ заприличалъ на страшныя богъ на война та . Троены тѣ истрѣпнѣли и могущественный тѣ Гекторъ са умыслилъ . Аякъ отишълъ на ерѣща му , като държеше отъ предѣ си мѣденъ щитъ , обтегнѣтъ въ седемъ кожи . И кога то съвсѣмъ са приближилъ до Гектора , извикалъ му страшно : „Видишь ли , Гекторе , има ѣще между Данайцы тѣ герои , ако и да нѣма вече на бойно то поле богоподобнаго Ахилла . Ела да наченемъ кървавыя бой !“ Гекторъ му отговорилъ : „Великій сыне Теламоновъ ! не ма опитвай като слабо дѣте , или като жена , ненавыкнѣла на боѣве . Знаѣхъ азъ добрѣ , какъ мѣжи са біѣтъ ; умѣѣхъ азъ да обръщамъ надѣсно и налѣво биковыя си щитъ , умѣѣхъ да тропамъ хоро то на страшныя богъ на война та ; умѣѣхъ да управямъ конѣе тѣ въ огъня на сраженіе то ! Гледай , храбрый герою ! не съ скрита хитрость азъ хвърлямъ на тебе копіе то си — не ! но честно и явно !“ Съ тѣзи думы замахнѣ отъ високо съ копіе то и го хвърли врѣхъ Аякса , копіе то са заболо въ щита на Аякса , пробило шесть тѣ отгорни кожи но ослабнѣло на седма та . Тогасъ фрѣкнѣло по въздуха копіе то на Теламонова сынъ , то струшило сичкія щитъ на Гектора , прорѣзало му дреха та и забило бы са въ сърце то му , ако Гекторъ не бѣ отлетялъ на страна . И двама та герои си извадихъ пожеве тѣ и като разѣрены , планенски глигани втурнѣхъ са единъ на другій . Като хвърли съ